

KAKSI OIKEIN YHTEEN

Kaisa Ikola

Kaisa Ikola

Kaksi oikein yhteen

SAGA Egmont

Kaksi oikein yhteen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2023 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727047720

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Seinäjoen seudun Tikkuajille, rakkaudella.

”Sillä lailla”, äiti mutisi.

Äidillä oli taito mutista niin, että sanoista sai selvän liiankin hyvin. Liinan sormet hakivat vaistomaisesti hupparin taskusta puhelimen äänenvoimakkuuden säädintä, jotta hän olisi voinut peittää tuon sietämättömän mutinan, mutta käsi haroi tyhjää. Ai niin, puhelin oli takavarikoitu, ja kuulokkeet myös.

He tulivat ulos ovesta koulun autiolle pihalle. Vain rehtorin nolo auto seisoi parkkiruudussa, ja jonkun polkupyörä oli jäänyt telineeseen, kun sen omistaja oli ilmeisesti saanut muun kyydin kotiin. Ketään ei näkynyt. Ei Mikkeäkään, vaikka tämä oli luvannut odottaa.

Että se niistä miehistä ja niiden luotettavuudesta.

”Kuulepas nyt.” Äiti pysähtyi niin äkkinäisesti, että Liina melkein törmäsi tähän. ”Tajuatko sä edes yhtään, mistä on kyse?”

”En”, Liina sanoi vauvaäänellä. ”Mähän olen idiootti, enkä tajua mitään!”

Äiti pyöritteli silmiään.

”Lopeta tuo”, hän napautti. ”Kukaan ei ole sanonut sua idiootiksi. Se, että susta on vitsikästä ensin laiskotella koko lukuvuosi ja sitten luntata...”

”Mä en luntannut!” Liina unohti päättäneensä, että olisi kylmä ja ylimielinen. ”En taatusti luntannut!”

”Miten sulla sitten voi olla täsmälleen samat koevastaukset kuin luokkakaverillasi?”

”Niin, miksköhän! Miksei kukaan kysy *Jenniltä*, miten sillä on samat koevastaukset kuin *mulla*!”

”Siksi, että sua ei kuulemma ole paljon edes näkynyt tunneilla. Ja kun on näkynyt, oot puuhannut jotakin omias.”

Liina kohautti olkapäitään.

”Sulle on ehkä ollu elämässä kauheesti hyötyä jostain derivaatoista. Tarvit niitä varmaan joka päivä päiväkodilla! Ehkä iskäkin häipyi siksi, ettet sä osannu derivaattoja?”

Hän tajusi itsekin menneensä liian pitkälle, kun äiti kalpeni. Tämä avasi suunsa kuin sanoakseen jotakin, mutta käännähti sitten ja lähti harppomaan kohti bussipysäkkiä sellaista vauhtia, että Liinan oli pakko pistää juoksuksi. Ei sillä, että hän olisi välittänyt roikkua äidin seurassa – mutta mitä hän kaupungillakaan ilman puhelinta olisi tehnyt.

Saavuttaessaan pysäkin hän näki, että äidillä oli oma puhelimensa kädessään ja tämä näpytteli hurjaa vauhtia WhatsApp-viestiä. Ennen kuin bussi tuli, puhelin kilahti. Äiti luki viestin ja nyökkäsi tyytyväisen näköisenä.

”Asia selvä”, äiti ilmoitti. ”Sinä lähdet Annin luo heti, kun kesäloma alkaa.”

1

Anni sujautti puhelimen laukkuun viestiin vastattuaan ja jatkoi ruokaostosten tekoa. Litran jugurttipurkkia kylmähyllystä valitessaan hän huokasi itsekseen. Vielä muutaman viikon saisi ostaa ruokaa vain itselleen, sitten olisi pakko ottaa huomioon...

Niin Ninnin tapaista alkujaan esittää tällaista mahdollisuutta! Ei olisi pitänyt hätäillä vastata, mutta Anni oli häkeltynyt liiaksi, kun asiasta tuntui tulevan totta. Vaikka eihän hän voisi jättää Ninniä pulaan. Ja saattaisihan olla mukavaakin saada seuraa. Liina oli ollut hauska pieni tyttö silloin, kun he olivat viimeksi tavanneet. Toki siitä oli pitkä aika – kaikesta oli pitkä, kun ihminen alkoi olla keski-ikäinen – mutta ei kai perusluonne miksikään muuttunut?

Eihän tämä Ninnin kysymys ollut lopulta tullut yllätyksenä. Pitkin talvea he olivat käyneet läpi Liinan ongelmia. Useampaan otteeseen Anni oli tuntenut kiusausta kysyä, eikö Wilma-viestejä kannattaisi yrittää vatvoa mieluummin tytön isän kuin hänen kanssaan, mutta oli ymmärtänyt vaieta. Ninni ei ollut milään

osin toipunut Juhan lähdestä, eikä varsinkaan sen perusteellisuudesta – siitä, että mies oli hävinnyt samalla myös Liinan elämästä.

”Miksen mä vaatinut sitä vihille!” Ninni oli parkunut eräänä lauantai-iltana korkattuaan yksin viinipullon. Anni oli heti myöhäiseen videopuheluun vastatessaan nähnyt, että Ninni voi todella huonosti. ”Jos mä olisin vaatinut sen vihille, mä olisin voinut nyt pakottaa sen...”

”Älä viitsi”, Anni keskeytti. ”Ei ihmistä voi pakottaa mihinkään. Ei edes tapaamaan omaa lastaan.”

Hän tunsu aina lievää syyllisyyttä, kun Ninni purki pahaa oloaan. Anni oli alun perin ollut se, joka oli kihloissa, asui mukavassa omistusasunnossa, oli ehkä patkätöissä, mutta jonka ei tarvinnut Jaakon tulojen vuoksi murehtia elintasostaan. Ninni oli ollut sinkku, ulospäin menevä ja sähkökkä pakkaus, mutta tosiasiaa välillä kovin yksinäinen.

Sitten osat olivat vaihtuneet kuin sormia napsauttamalla. Anni oli jättänyt Jaakon, ja pian sen jälkeen Ninni oli löytänyt Juhan. Liina oli syntynyt yhdeksän kuukautta myöhemmin, ja yhtäkkiä Ninni olikin ollut se, jolla oli kaikki, tahtoo sanoa: perhe.

Ja Anni oli ollut yksin ja tajunnut, mitä Ninni oli tarkoittanut sanoessaan joskus, että seurustelun aloittanut sinkkuystävä ”viettiin” häneltä.

Anni työnsi ostoskärryt ensimmäiselle poikkikäytävälle ja jäi valitsemaan kahvipakettia. Oli typerää ostaa kallista suodatinkahvia, hänen olisi kannattanut keittää vettä ja sekoittaa siihen teelusikallinen pikakahvia. Mutta kahvinkeitin porina sai hänet kuvittelemaan, että juomassa olisi joku toinenkin.

Itse hän oli Jaakon luota lähtenyt, ensin miettiäkseen asioita ja sitten mietinnän tuloksena lopullisesti. Jaakon täydellinen ymmärtämättömyys hänen elämäänsä kohtaan oli ollut liikaa.

Kyse ei ollut niinkään siitä, ettei Jaakko lapsuudentraumojensa vuoksi sietänyt käsitöitä. Eihän kukaan voi mitään menneisyydelleen eikä tunteilleen. Mutta Anni oli kokenut vahvasti, että vaikka käsitöiden ja neuletapaamisten sijaan hänen intohimonsa olisi ollut postimerkkeily tai tuuban soitto, Jaakko olisi keksinyt niistäkin jotakin moittittavaa.

Se oli toki Jaakon puolesta sanottava, että tämä oli koettanut kaikkensa voidakseen puhua Annin kanssa asiat halki. Kun Anni oli asunut eron jälkeen hetken vanhempiansa luona, hänen puhelimensa oli soinnut sietämättömän usein, ja Jaakko oli useamman kerran ajanut paikan päälle voidakseen tavata.

Kuluneiden viidentoista vuoden aikana Anni oli monta kertaa miettinyt, olisiko hänen pitänyt silloin avautua enemmän. Olisiko se auttanut? Olisiko Jaakko oppinut läksynsä?

Laskiessaan kahvipaketin ostoskärryyn hänen oli myönnettävä, ettei hän ollut vielääkään varma. Sillä siinä vaiheessa, kun Anni oli lauhtunut kaiken tapahtuneen jälkeen tarpeeksi ja ehkä olisi ollut vastaanottavaisempi, Jaakon yhteydenotot olivat harvenneet. Ja kun mies oli tullut auttamaan Annin muutossa nuoruusajan vinttikamarista kaupungin vuokrakaksioon, tällä ei ollut enää kihlasormusta. Anni oli tiennyt jo ennen kuin Jaakko oli saanut sanotuksi, että mies oli tavannut ”jonkun”.

Tämän ”jonkun” kanssa Jaakko oli pitänyt yhtä kuluneet viisitoista vuotta, mennyt naimisiin ja saanut kolme lasta. Anni ei olisi ollenkaan välittänyt pysyä näin hyvin selvillä asioista, mutta vanhasta tottumuksesta he olivat Jaakon kanssa kavereita

Facebookissa, ja jostakin syystä algoritmi oli sitä mieltä, että Annille oli erityisesti nostettava esiin ne Jaakon (tai tämän vaimon, sillä Siljalla oli tapana tэгätä miehensä lähes kaikkiin julkaisuihinsa) päivitykset, joissa erityisesti hehkutettiin perheonnea.

Nyt Anni pystyi jo lukemaan noita päivityksiä hymyillen ja reagoimaan niihin sydämällä. Toki olisikin ollut huolestuttavaa, ellei hän olisi siihen näin pitkän ajan jälkeen kyennyt, oli Ninni huomauttanut, ja ollut tietenkin oikeassa. Mutta Ninni oli myös huomauttanut, että näin pitkän ajan jälkeen olisi sopinut Anninkin ”kelpuuttaa joku”.

Siirtyessään puurohiutalehyllylle Anni huokasi itsekseen. Hän oli kuvitellut, että niin pitkään sinkkuna ollut Ninni olisi ollut hieman ymmärtäväisempi ystävänsä tilannetta kohtaan. Olihan Ninni valitellut kumppanin löytämisen vaikeutta Helsingissä, eikö tämä käsittänyt sen vaikeutta pikkukaupungissa!

Vai eikö toisen tilannetta vain koskaan voinut käsittää?

Eihän hän käsittänyt sitäkään, miltä Ninnistä tuntui, kun Juha lähti. Miten olisi voinutkaan. Anni oli jättänyt Jaakon, häntä ei ollut jätetty. Ei varsinkaan niin kliseisellä tavalla, että mies sanoi hakevansa maitoa aamuksi, eikä koskaan enää palannut, ilmoitti vain viestillä, että hänellä oli ollut jo pitkään toinen suhde, ja sen jälkeen esti Ninnin kaikissa mahdollisissa yhteydenpitovälineissä.

Anni ei osannut edes kuvitella, miten olisi itse reagoinut. Hän ei ollut ollenkaan varma, että olisi pystynyt niinkin suunnitelmalliseen toimintaan kuin Ninni, joka oli hakenut sairaslomaa, pakannut laukkunsa ja tullut silloin seitsenvuotiaan Liinan kanssa vanhempiensa luo pariksi viikoksi. Jotta ystävä

voisi rauhassa nuolla haavojaan, Anni oli koettanut vapaa-aikanaan huvittaa Liinaa sikäli kuin osasi, vaikka hän tunsu itsensä aina lasten kanssa lässyttäväksi tädiksi.

Sen jälkeen hän oli nähnyt Liinaa vain lyhyesti muutaman vuoden välein, viimeisimmällä Helsingin-käynnillään enää tuskin vilaukselta. Ninni oli vaikuttanut asiasta oudon tyytyväiseltä, ja Anni oli tajunnut tämän toivovan, että tytär olisi vihdoinkin saanut ystäviä ja siksi ollut niin paljon poissa kotoa.

Niin ei sitten kuitenkaan ollut. Anni poimi ostoskärriin paketin pikapuuroa. Liina oli ollut paljon poissa yksinkertaisesti siksi, että teki videoita. Anni ei ollut niitä juurikaan katsonut, mutta Ninni oli. Tämän helpotus oli ollut käsinkosketeltavaa, kun Liinan YouTube-kanavan sisältö oli osoittautunut aivan viattomiksi pätkiksi, joissa tyttö pohdiskeli elämää, arvosteli kirjoja, teki faniversioita lempisarjoistaan ja muuta sellaista, mikä Annin mielestä puhui pikemminkin fiksuuden kuin laiskuuden puolesta. Ja olihan jo yksin tietoturvasyistä YouTube parempi kuin vaikka TikTok, Anni oli vakuutellut Ninnille nykyisen työnsä antamalla varmuudella.

”Totta kai on oppivelvollisuus”, Anni oli koettanut rauhoitella Ninniä, kun tämä oli muutama viikko aiemmin soittanut hänelle ja itkenyt tyttärensä luvattomia poissaoloja. ”Mutta eikös Liinan arvosanat ole olleet ihan hyviä. Kaikille ei sellainen tavallinen luokassa istuminen sovi, jotkut oppii paremmin itsenäisesti.”

Rauhoittelu oli selvästi suoritettu väärin repliikein, sillä Ninni oli hermostunut aivan totaalisesti. Ilmeisesti oli niin, että kasvatustalon ammattilaisena ystävä olisi ollut ymmärtäväinen kenen tahansa nuoren kasvuiän vaikeuksien suhteen, kunhan se ei ollut hänen oma tyttärensä. Niinpä Anni oli vain kuunnellut vaieten.

Kassan lähellä oli lankahylly. Annin askel hidastui.

Hän ei oikein tiennyt itseään, missä vaiheessa käsityöinnostus oli alkanut hiipua. Ymmärrettäväähän se oli – kun hullaantui johonkin asiaan niin täysin kuin hän oli hullaantunut lankoihin, puikkoihin ja neuleohjeisiin, oli varmaan sivullisten mielestä ollut odotettavissakin, että intohimo laantui yhtä nopeasti kuin oli syttynyt.

Ensin oli tullut muutama erityisen lämmin talvi, ja Annin itselleen neulomat villavaatteet olivat jääneet kaappiin aivan mahdottomina käyttää. Sitten oli tullut uusi työ – hän oli siirtynyt käsityöläisten osuuskunnasta takaisin hankemaaailmaan ja lopulta nykyiseen tehtävänsä tiedottajana – ja elämä oli ollut täynnä kaikkea uutta ja päivät pitkiä. Ensin väliin oli jäänyt yksi neuletapaminen, sitten viisi, sitten lopulta tuo rakas harrastus kokonaan.

Mutta suurin syy oli ollut blogimaailman, hänen rakkaan Blogistaniansa antautuminen sosiaalisen median edessä.

Hullua kyllä, Anni ajatteli ja pysähtyi kuin vaiston ohjaamana selaamaan jotakin uutta neulelehteä, hän ei ollut koskaan ajatellut, että blogitkin olivat olleet ”sosiaalista mediaa”. Ei sellaista ilmaisua tunnettu viisitoista vuotta sitten. Ihmiset vain kirjoittivat itselleen läheisistä aiheista, sisustivat blogisivuaan mieleisekseen, kyläilivät toistensa blogeissa ja tapasivat yhteisen innostuksen parissa myös elävässä elämässä.

Sitten yhtäkkiä kaikki menivät ensin Facebookiin ja nykyään Instagramiin. Julkaisuja saattoi tulla yhtä tiheään kuin blogiaikana, ja vieläpä vaivattomasti suoraan hänen uutisvirtaansa. Kommentointikin oli vielä helpompaa kuin aiemmin.

Mutta jotakin jäi puuttumaan. Anni tunsii olevansa maalaishiiri suurkaupungissa. Kuvat hukkuivat uutisvirtaan, algoritmi näytti mitä sitä sattui huvittamaan, ja harva vaivautui enää tekemään pitkiä, ihastuttavia postauksia lankaostoksista tai valmistuneen neuleen monista vaiheista. Useimmat julkaisivat kuvan niin lyhyellä saatteella kuin mahdollista. Eikä hän ollut tahtonut pysyä kärryillä siitä, kuka oli kuka, kun aiemmin blogiensa nimimerkeistä tutut ihmiset nyt lähettelivät kaveripyyntöjä oikealla nimellään.

Toki samaan aikaan käsityöntekijöiden oma sosiaalisen median kanava Ravelry, eli suomalaisneulojien suussa ”Räveltämö”, kasvoi ja laajeni. Se oli ohjeiden kansainvälinen aarreaitta, jossa saattoi tutustua minkä tahansa maan neulojiin tai halutessaan pysytellä suomalaisten seurassa.

Anni oli ollut aktiivinen neuloja silloin, kun Ravelryn toimintaa vasta aloiteltiin. Hän oli jonkin aikaa myös julkaissut innokkaana neulekuviaan ja ylläpitänyt tietoja lankavarastostaan.

Mutta Ravelryssä hän oli ensimmäisen kerran törmännyt siihen, mistä nyt puhuttiin valitettavan yleisenä tosiasiana: sosiaalisen median pimeään puoleen. Ilkeitä kommentteja ei tarvinnut tulla monta, jotta hän pahoitti mielensä ja vetäytyi, kuten aikanaan koulun pihalla.

Anni tuijotti lehden aukeamaa mitään näkemättä ja mietti, että ehkä hänestä saattaisi olla Liinalle jotakin apua. Silloin, kun häntä ei huolitettu mukaan polttopalloon, ei ollut nettiä eikä YouTubea, jonne paeta, kuten Liinalla nyt, mutta ehkä hän silti saattaisi ymmärtää... Sikäli kuin toista voisi koskaan ymmärtää.

Hän huokasi vähän ja laitto lehden takaisin hyllyyn. Turhaa ja typerän syyllistävää miettiä, miksi neulominen oli jäänyt.

Ihmisen elämä ja kiinnostuksen kohteet saivat muuttua! Ei mikään laki sanonut, ettei kotona saanut lojua sohvalla Netflixin ääressä ilman neuletta!

Valitettavasti vain aikuisen oli vaikea löytää uusia ystäviä, ellei ollut joku syy ihmisten tapaamiselle. Sen hän oli havainnut, kun elämään oli jäänyt neuletapaamisen kokoinen aukko. Totta kai hän näki vanhoja neulojatuttuja aina silloin tällöin kaupassa tai muuten kaupungilla, ja rupatellessa saattoi kulua pitkäkin aika. Mutta siihen se sitten taas jäi.

Lankahylly hehkui kevään heleyttä, mutta Anni kääntyi päättäväisesti pois. Hänellä oli vanhaa varastoa ja vanhoja ohjeita kotona kylliksi. Muuttaessaan nykyiseen asuntoonsa hän oli tosin raa'alla kädellä karsinut lehtiä, kirjoja ja tulosteita ja jättänyt vain ne, joista eniten piti. Mutta langoista, puikoista ja muista välineistä hän ei ollut pystynyt luopumaan.

Kaikenlaista sitä tuli ihmisen mieleen vain siksi, että Ninni oli kysynyt, huolisiko Anni Liinan luokseen vähäksi aikaa kesällä. Aiemmin asiasta puhuttaessa Anni tosin oli huomauttanut, että Ninnin vanhemmat varmaan loukkaantuisivat, ellei heiltä pyydetäisi apua.

”Heille et hiisku”, Ninni oli parahtanut. ”Mä olen epäonnistunut niiden silmissä jo kerran, enkä aio paljastaa niille toista kertaa!”

”Älä nyt viitsi olla hölmö”, Anni oli puuskahtanut. ”Ei Juhan lähtö ole mikään sun epäonnistuminen! Senhän tässä kuuluu hävetä, oli pettänyt sua ties miten pitkään!”

”Tietenkin se on mun epäonnistuminen! Naisen kuuluu pystyä pitämään mies luonaan!”

Vähän aikaa Anni oli miettinyt, oliko joutunut aikakoneeseen, joka oli heittänyt hänet muutaman kymmenen vuotta ajassa taaksepäin.

”Sä et ole tosissasi”, hän oli lopulta kyennyt änkyttämään. ”Missä sun feminismisi on?”

”Feminismi ei pidä mulle seuraa yksinäisinä iltoina eikä vanhempainvarteissa eikä silloin, kun Liina heittäytyy ihan mahdottomaksi!”

Tottahan tuo oli, mutta silti Annia oli kirpaissut. Jos Ninnin mielestä nainen oli onnistunut vain ”pystyessään pitämään miehen”, niin mikä hän sitten oli, kun oli vapaaehtoisesti ajanut Jaakon tiehensä?

Hän kiepautti ostoskärryinsä kassajonoon niin äkäisesti, että ne tömähtivät edellä seisovan harmaahiuksisen miehen takapuoleen. Pyydellessään vuolaasti anteeksi mieheltä, joka tiuski vihaisesti ”nuorten” kiireistä, Anni ajatteli itsekseen, että jos mies olisi ollut sopivan ikäinen ja kaikella muullakin tavalla sopiva, törmäyksestä olisi ehkä seurannut...

Äh, hän oli toivoton. Sellaista tapahtui vain elokuvissa, kirjoissa ja muiden ihmisten elämässä, mikäli Facebookin naistenhuoneryhmien hehkutuksiin oli uskomista. Hän oli yli neljäkymmenen – se kuulosti paremmalta kuin vajaa viisikymppinen – eikä hänellä ollut Jaakon jälkeen ollut käytännössä minkäänlaista romanttissävyyistä kontaktia vastakkaiseen sukupuoleen.

Alkaessaan vuorollaan lastata ostoksiaan kassahihnalle Annia melkein kylmäsi. Ei tosiaan Jaakon jälkeen. Viiteentoista vuoteen.

Miten vahvaksi hän oli tuntenut itsensä, kun oli lähtenyt. Käsitöiden mukanaan tuoma uusi ystäväpiiri, uusi työ, uusi

elämä oli tuntunut tuolloin henkeäsalpaavan upealta vapaudessaan. Miksei se enää tuntunut siltä?

Eihän hänellä ollut mitään syytä olla tyytymätön elämäänsä. Pari vuotta sitten hän oli saanut vihdoinkin elämänsä ensimmäisen vakituisen työpaikan erään yrityksen tiedottajana. Työnkuva oli monipuolinen, ja hän oppi ja kehittyi koko ajan. Kaupungin vuokra-asunto oli vaihtunut asuntovelkaan ja rivitalonpätkään. Työkaverit olivat enimmäkseen mukavia, ja elämänsä hän sai järjestää kuten tahtoi.

Mutta joulut ja juhannukset hän vietti vanhempien tai Millan perheen luona. Siinä ei ollut sinällään valittamista, sillä hän tuli hyvin toimeen vanhempiensa ja sisarensa kanssa, joka oli mennyt naimisiin kymmenisen vuotta sitten ja jolla oli kaksi reipasta alakouluikäistä lasta. Hän vain olisi toivonut voivansa joskus tehdä omia suunnitelmia.

”No mikset tee!” oli Ninni taannoin paasannut hänelle selvästi tyytyväisenä, kun sai vuorostaan antaa elämänohjeita. ”Mikset lähde jouluna kylpylään tai risteilylle, tai juhannuksena vuokraa omaa mökkiä! Sua ei nimenomaan kukaan estä!”

Ninni ei ehkä ollut tarkoittanut vihjata, että toista se oli hänellä, yksinhuoltajaäidillä, mutta vihjauksena Anni kommentin kuitenkin otti. Helppohan Ninnin oli sanoa! Tällä oli Liina, jonka kanssa mennä risteilylle tai mökille. Mitä Anni olisi kummassakaan yksin tehnyt?

Nostaessaan ostoskassin auton takaluokkuun Anni mietti, mitä Ninni mahtaisi tehdä nyt yksin Helsingissä, kun Liina olisi hänen luonaan. Nauttisi ehkä rauhasta ja huolettomuudesta, kuten nautittiin silloin, kun molempia oli tarjolla ajallisesti rajatusti.

Tai ehkä, Anni hätkähti istuessaan ratin taakse, ehkä Ninnillä oli suunnitelmissa jotakin ”säätöä”, kuten tämä kutsui niitä romanttissävyyisiä kontakteja vastakkaiseen sukupuoleen, joita ystävällä oli Juhan lähdön jälkeen muutamia ollut. Ehkä Ninni oli tavannut miehen, joka ei säikähtäisi yksinhuoltajaäitiä teinityttärineen, ja halusi Liinan pois jaloista tutustuakseen mieheen paremmin?

Äh, Anni tuhahti käynnistäessään auton, Ninni olisi sanonut suoraan. Ei tämä olisi sepittänyt mitään Liinasta.

Sitä paitsi hänen piti nyt lakata märehtimästä ihmissuhdeasioita. Jos hän oli pärjännyt hyvin viisitoista vuotta sinkkuna, hän osaisi jatkossakin vaihtaa itse eteisen led-loisteputket – tai no, soittaa huoltomiehen vaihtamaan – ja leikata pienen puutarhatilkkunsa nurmikon. Mihin muuhun miestä ylipäättään tarvittiin?

Neuloosi jatkuu! Oikein nurin -kirjan kauan odotettu jatko-
osa sukeltaa käsitöiden ja ihmissuhdekiemuroiden
maailmaan.

Anni on eronnut Jaakosta, ja viimeiset 15 vuotta ovat
vierähtäneet työkiireistä toisiin kiitäen. Sinkkuna on aikaa
omille harrastuksille – vaikka viime aikoina vapaa-aika onkin
kulunut enemmän sarjoja katsoen ja somea selaillen kuin
puikot käsissä. Annin rauhallinen arki keskeytyy, kun paras
ystävä Ninni lähettää ongelmaisen teinityttärensä Liinan
rauhottumaan Annin luo muutamaksi viikoksi. Hupparinsa
alla piilotteleva Liina elää kännykkä käteen liimattuna ja
tuntuu kommunikoivan ulkomaailman kanssa vain YouTube-
videoidensa kautta.

Lapsiin tottumaton Anni on pulassa ongelmateinin kanssa,
mutta yllättäen yhteinen sävel löytyy käsitöiden maailmasta.

Kaksikko ryhtyy käymään ahkerasti paikkakunnan
lankakaupassa, eikä vähiten siksi, että kauppiaaksi on
vaihtunut kiinnostava mies.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) (s. 1974) on suomalainen
historiantutkija ja kirjailija.